

Εύη Πίνη

Είμαι ο Λέων των Κυθήρων
και έχω μια ιστορία να σας πω...

Εικονογράφηση: Πάννης Νάκας

ΚΕΔΡΟΣ

Γενική επιμέλεια: Στέλλα Χρυσουλάκη, Δρ Αρχαιολόγος
Διευθύντρια Εφορείας Αρχαιοτήτων
Πειραιώς και Νήσων

Κείμενα: Εύη Πίνη, Αρχαιολόγος

Επιστημονική επιμέλεια: Κυριακή Ψαράκη, Δρ Αρχαιολόγος
Ιωάννα Μαυροειδή, Δρ Αρχαιολόγος

Φιλολογική επιμέλεια: Άννα Αστρινάκη, Φιλολόγος

Εικονογράφηση: Πάννης Νάκας, Αρχαιολόγος - Σχεδιαστής

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Σπήλιος Πίστας

Ηλεκτρονική επιμέλεια: UpStage

© **Φωτογραφιών και σχεδίων:** Εφορεία Αρχαιοτήτων Πειραιώς και Νήσων
Οι φωτογραφίες των σελίδων 62, 70-71,
προέρχονται από το διαδίκτυο.

ISBN: 978-960-04-4930-3

Η πρώτη έκδοση υλοποιήθηκε στο πλαίσιο του έργου «Επισκευή, διαρρύθμιση και επανέκθεση Αρχαιολογικού Μουσείου Κυθήρων», Επιχειρησιακό Πρόγραμμα «Αττική 2007-2013», ΕΣΠΑ 2007-2013.

Ευχαριστούμε θερμά τη Διεύθυνση Τεκμηρίωσης και Προστασίας Πολιτιστικών Αγαθών, καθώς και τη Διεύθυνση Εθνικού Αρχείου Μνημείων για την πολύτιμη βοήθειά τους στην αρχαιακή έρευνα για την ιστορία του Λέοντα.

1η έκδοση: Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού
Γενική Διεύθυνση Αρχαιοτήτων και Πολιτιστικής Κληρονομιάς
Εφορεία Αρχαιοτήτων Δυτικής Αττικής, Πειραιώς και Νήσων, 2016

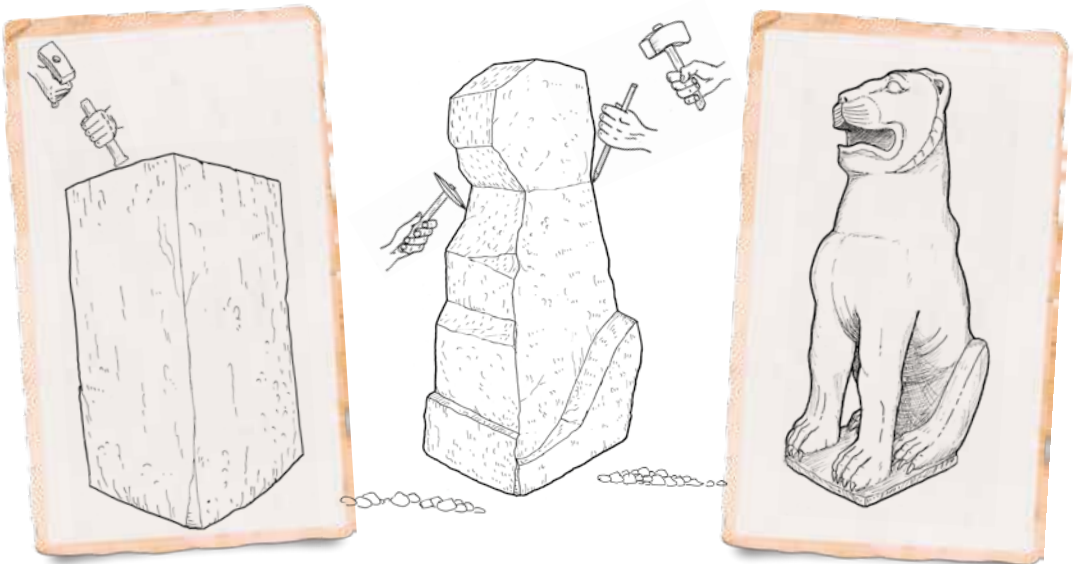
2η έκδοση: Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3 - Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Γραφιστική επιμέλεια: Ξένα Τρύφων

Η γέννηση

Όλα ξεκίνησαν από εδώ, από αυτό το μικρό εργαστήριο. Ένα μεγάλο κομμάτι μαρμάρου, μερικά εργαλεία και τα χέρια του γλύπτη. Πώς τον έλεγαν; Δεν ξέρω, δεν άκουσα ποτέ το όνομά του. Το μόνο που θυμάμαι από αυτόν είναι τα χέρια του. Χέρια δυνατά αλλά και τρυφερά.

Όση ώρα δούλευε, σφύριζε έναν χαρούμενο σκοπό. Τα χτυπήματα του ματρακά πάνω στη σμίλη και της σμίλης πάνω στο σκληρό μάρμαρο του κρατούσαν το ίσο.

Μια μέρα, ύστερα από αρκετό καιρό, το σφύριγμα σταμάτησε. Τα χέρια άφησαν κάτω τα εργαλεία. «Αυτό ήταν!» τον άκουσα να λέει. «Τελείωσε».

«Τελείωσε; Τι τελείωσε;» αναρωτήθηκα, μα ύστερα κατάλαβα. Τελείωσε η δουλειά του. Είχε πάρει ένα κομμάτι μάρμαρο και το είχε μεταμορφώσει σε ένα δυνατό, περήφανο λιοντάρι που βρυχάται! Και αυτό το λιοντάρι ήμουν εγώ!

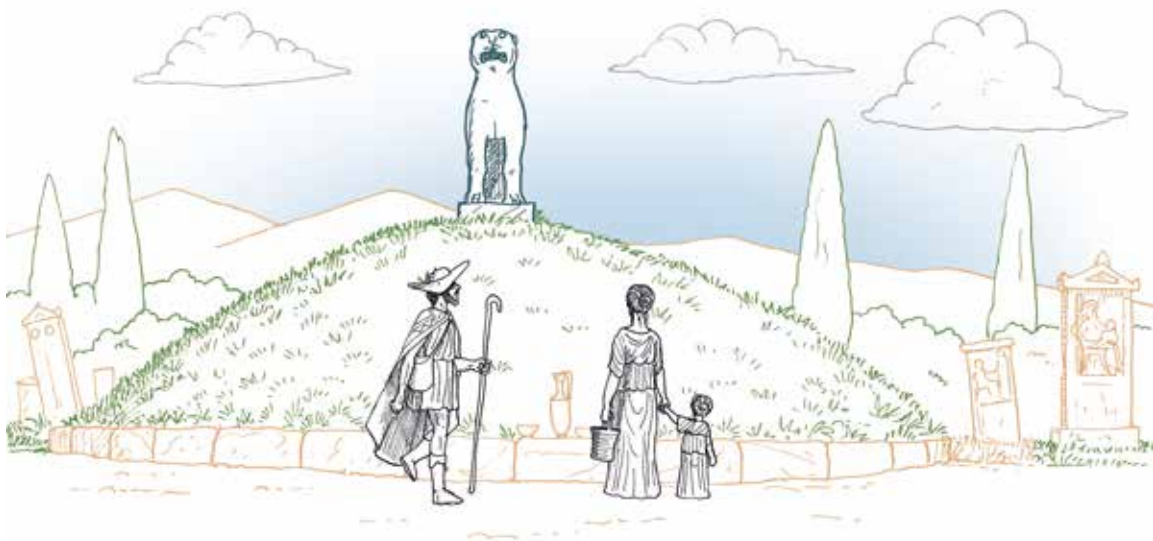
Σζην ομίχλη του χρόνου

Έπειτα ήρθαν άλλα χέρια, με τύλιξαν με σχοινιά, με σήκωσαν, με έβαλαν πάνω σε ξύλινα κατρακύλια, με μετέφεραν... Πού; Μακάρι να θυμόμουν! Δυστυχώς, το μαρμάρινο μυαλό μου δεν συγκράτησε αυτή την ανάμνηση. Το μόνο που θυμάμαι, και αυτό αμυδρά,

είναι ότι με έστησαν πάνω σε ένα βάθρο. Αλλά πού βρισκόταν το βάθρο;

Μήπως μέσα σε ένα ιερό; Μα τότε θα ήμουν το αφιέρωμα κάποιων ανθρώπων ή κάποια πόλης, άγαλμα για την τέρψη των θεών. Ή μήπως το βάθρο μου ήταν πάνω στον τάφο ενός θνητού; Μα τότε θα ήμουν ο φύλακας του τάφου, ο ακροατής των θρήνων για τη ζωή που χάθηκε, ο υμνητής της ανδρείας του νεκρού...

Τι ήμουν; Όσο και να προσπαθώ να ζωντανέψω στη μνήμη μου αυτές τις μέρες, δεν μπορώ, έχουν χαθεί για πάντα...

Θυμάμαι ωστόσο ότι έμεινα εκεί για πολύ καιρό, ακίνητος, να βρυχιέμαι και να υποδέχομαι τη ζέση του ήλιου, την παγωνιά του χιονιού, τη δροσιά της βροχής. Μέρρες, μήνες, χρόνια, αιώνες...

Νόμιζα ότι αυτή θα ήταν η ζωή μου για πάντα. Όμως αυτό το «για πάντα» δεν υπάρχει για κανέναν, ακόμη και για τα μαρμάρινα λιοντάρια.

Ύπνος και αφύπνιση

Και βρέθηκα στο χώμα... Στην αρχή μού άρεσε αυτή η αλλαγή. «Τόσο καιρό στεκόμουν όρθιος, ας ξαπλώσω λίγο», σκέφτηκα. Αλλά το λίγο έγινε πολύ και ακόμη πιο πολύ. Και όσο εγώ έμενα ξαπλωμένος στο χώμα, τόσο το χώμα απλωνόταν πάνω μου, σαν ένα απαλό και ζεστό σκέπασμα. Μέχρι που με κάλυψε τελείως. Σκοτάδι... και τότε αποκοιμήθηκα.

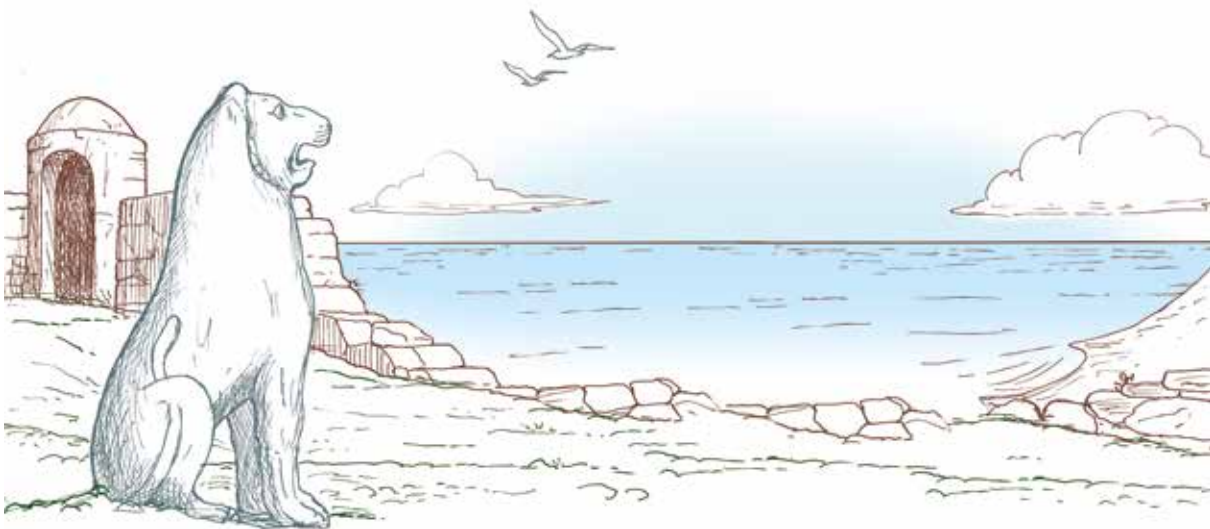
Τι είναι αυτός ο ήχος; Από πού έρχεται αυτό το φως; Πού χάθηκε το ζεστό μου χωμάτινο πάπλωμα; Τρόμαξα, αλλά χάρηκα συνάμα. Έβλεπα ξανά τον ήλιο, άκουγα ξανά ανθρώπινη ομιλία. Χέρια βιαστικά, ανυπόμονα, με καθάριζαν από τα χώματα, με έδεναν με σχοινιά. Φωνές ακούγονταν δεξιά αριστερά. Αλλά τι φωνές; Τι λέξεις; Άλλες μου θύμιζαν κάπως τον τρόπο που μιλούσαν οι άνθρωποι στον καιρό μου, άλλες όμως ήταν τόσο διαφορετικές! «Θα είναι ξένοι», σκέφτηκα και δεν έπεσα έξω. Αυτός που με είχε ξυπνή-

σει από τον βαθύ ύπνο ήταν πράγματι ξένος, Άγγλος, όπως έμαθα αργότερα.

Η ζωή στο Κάστρο

Με πήραν, με μετέφεραν μακριά και με έστησαν ξανά στα πόδια μου. Τώρα βρισκόμουν ψηλά, μέσα σε ένα κάστρο, το Κάστρο των Κυθήρων. Τι ωραίο που ήταν το νέο μου σπίτι! Από τις επάλξεις του ατένιζα τη θάλασσα, άλλοτε να λαμποκοπά κάτω από τον ήλιο και άλλοτε να αφρίζει και να δέρνει με τα κύματά της τις ακτές. Τα βράδια μού κρατούσαν συντροφιά τα αστέρια, η Μικρή και η Μεγάλη Άρκτος, οι Δίδυμοι, ο Τοξότης και ο συνονόματός μου, ο Λέων. Αλλά και τα πρωινά είχα συντροφιά τον κόσμο που πηγαινοερχόταν μέσα στο Κάστρο. Μερικοί μάλιστα έρχονταν επίτηδες για μένα.

Να, όπως αυτή η συντροφιά, που ήρθε να με δει και να με θαυμάσει. Πίσω τους ερχόταν ένας άνθρωπος που κουβαλούσε στον ώμο ένα ξύλινο κουτί με πόδια! Πριν προλάβω να αναρωτηθώ τι να είναι αυτό, ο

άνθρωπος έστησε το κουτί απέναντί μου και άρχισε να δίνει οδηγίες στους υπόλοιπους: «Σταθείτε εκεί! Χαμογελάστε! Ακίνητοι!» Ήταν ο πρώτος φωτογράφος που έβλεπα, μετά ακολούθησαν και άλλοι. Έρχονταν για μένα, να με δουν και να με φωτογραφίσουν. Ήμουν χαρούμενος, ήμουν περήφανος, ήθελα να μείνω εκεί για πάντα!

Αλλά το «για πάντα», όπως έμαθα για δεύτερη φορά, δεν υπάρχει!